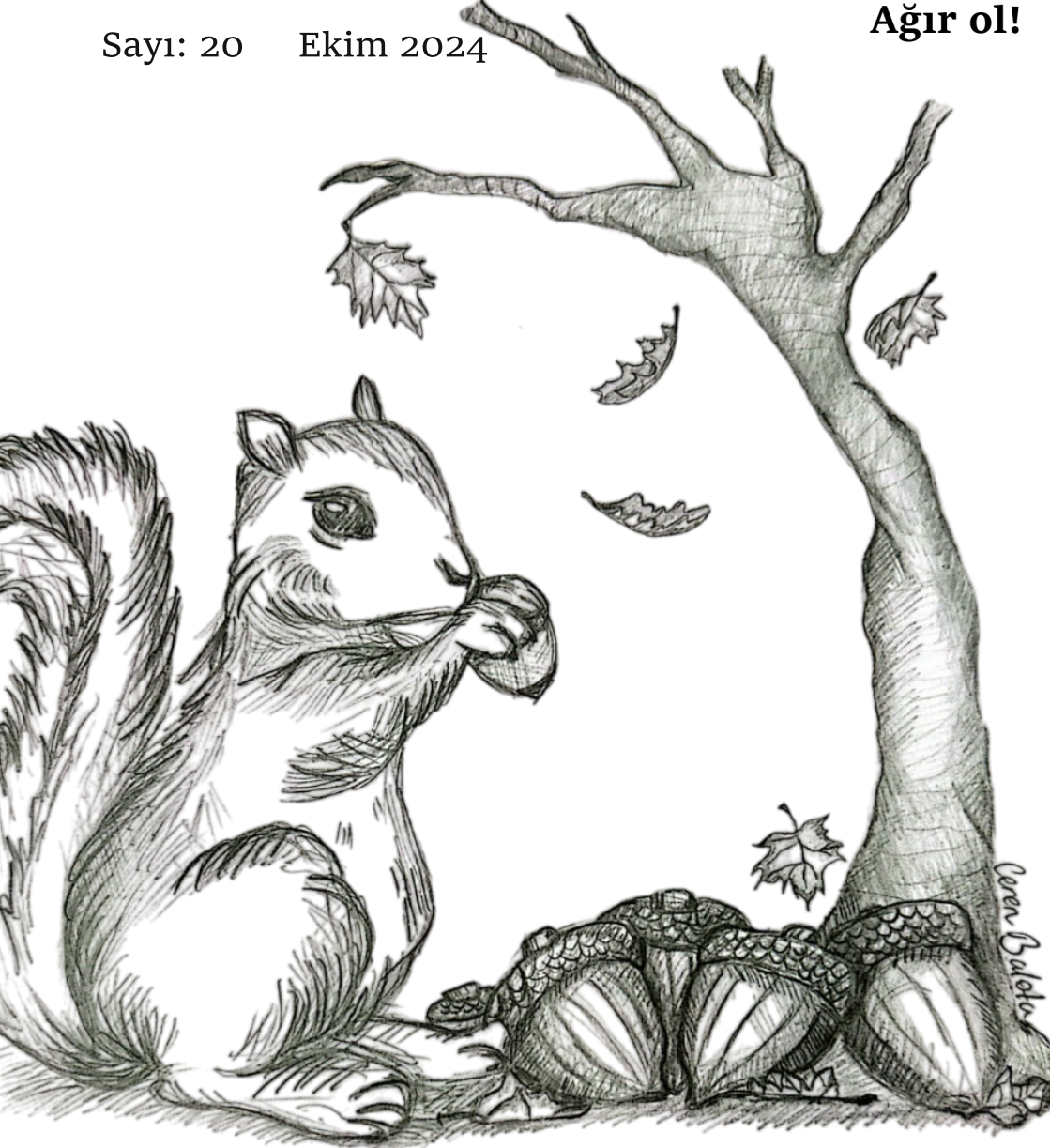


# KAPLUMBAĞA Fanzin

Sayı: 20 Ekim 2024

Ağır ol!





@Ayça Gülşen Al



kaplumbagafanzin@hotmail.com



@kaplumbagafanzin

---

Sevgili okurlarımız,

Kaplumbağa Fanzin yılın ilk sayısı ile yeniden sizlerle! Bu sayıda sonbaharın gelişini ve 29 Ekim'in yaklaşmasıyla 101. yılın heyecanını hissedeceğinizden eminiz. Şimdiden tüm ekip olarak 29 Ekim Cumhuriyet Bayramını kutluyoruz.

Aynı zamanda aramıza katılan yeni tostağalarımıza hoş geldin diyor, yaratıcılık dolu bir yolculuğa birlikte çıkmayı umuyoruz. Yeni katılan dostlarımızın eserleri, tıpkı doğanın renkleri gibi, fanzinimizi renklendirdi.

Bu sayıda sizleri Lgs anıları, aile yaşamı ve ölümle ilgili hikaye ve şiirlerimiz; en önemlisi Çemberlitaş tur rehberimiz karşılayacak. Her biri, kalemlerin ve hayal gücünün özgürlüğünü yansıtan farklı dünyalara açılan kapılar. Kimi hüznü, kimi neşeli; kimi gerçek, kimi düş... Her hikaye ve şiir, sizlere farklı duygular hissettirecek ve düşündürecek. Her sayfada keşfedilecek yeni bir dünya bulacağınıza eminiz.

Ekim sayımız için keyifli okumalar dileriz!

Kaplumbağa Fanzin

---

## RAFİN ARKADASINDAKİ KİTABIM

7. sınıftaydım. LGS yaklaştı ve çalışmam gerekiyordu. Bunun içinse bir hedefe ihtiyacım vardı. Ben de “Neden olmasın?” tarzı bir yaklaşımla hedefimi Galatasaray Lisesi belledim. Çalışmaya başladım ve fena olmayan bir disiplinle bir sene boyunca devam ettim.

Yaz tatili geldi. Yazın başlarında da bana tembih edildiği üzere çalışmayı biraz azalttım ama bırakmadım. Ama sonradan oraya buraya gitmemizle tamamen bıraktım.

8. sınıf başladı. Artık çalışabileceğimi düşündüm. Ama hayır, hiç başaramadım. Muhtemelen hepsi yazın çalışmayı bırakmamdan kalan rehavet ve uyuşuklukla başladı. Zamanla bu çalışma problemimi fark edip envaiçeşit yöntem denedim. Ama hiçbiri işe yaramadı. Sonra hırslanmaya başladım. Bir soruyu yapamayınca o soru hakkında kafa patlatıyordum, sonra soruyu bile unutup neden yapamadığım hakkında kafa yoruyordum. Ve en sonunda diğer soruları da unutup kitabı kapatıyordum. Hayır, umut sıradaki sayfada değil.

Vazgeçmiştim. Artık etrafımdaki insanlar için “Umarım benden iyi puan yaparlar.” diye dua ediyordum. Galatasaray’ı hâlâ istiyordum. Hatta Fransızca öğreniyordum bir yandan. Ancak bu çok soyut ve ütöpik bir hayalden ibaretti. Temelleri bile sağlam değildi. Artık gece 12’den erken uyumuyordum. Neredeyse her gün dershaneye geç kalıyordum, okula ucu ucuna yetişiyordum. Hâlâ çalışmak ve motivasyon hakkında tavsiyeler alıyordum. Ancak hepsi beyhudeydi. Ben artık öyle tembelleşmişim ki kendimden nefret etmeye başlamıştım. Tek sığınağım yazıydı. O da giderek kayboldu zaten. Artık eskisi kadar şevkle yazmıyorum.

LGS günü geldi çattı. Sınava girdim ve çıktım. Tam puan yapamamıştım. Her neyse, zaten Galatasaray’dan vazgeçmiştim. Her türlü iyi bir liseye giderdim. Üzülmeye hacet yok, değil mi?

Eve gittim. Ağlamak istedim. Ağlayamadım. Kalem kâğıdımı aldım. Yazamadım. Sene boyunca kendime men ettiğim bilgisayarına oturup bir iki el oyun oynadım. Hiç zevk alamadım. Hatta ders çalışıyormuşum gibi hissettim. Artık ders çalışmak benim için bir kâbus, sınav bomboş bir fanus, kendime olan nefretimse ayrılmaz bir parçam. Artık çalışmak bir korku, Galatasaray çocukça bir hayal, geçmişim bir hata, geleceğim ise adım atılacak sisler içinde bir ada. Hayır, bu umut demek değil. Hatırlatırım, kitabı kapattım.

Süveyda

---

## TÜKENMEK

Dershanelerden çıktım. Ekim sonundayız, rüzgâr davetkar dokunuşlar yapıyor açıkta kalmış alnıma, ellerime ve yanaklarıma. Annemin hasta olmayayım diye boğazıma sıkı sıkı doladığı atkıdan içeri bir soğuk sızıyor. Keşke hasta olsam diyorum fakat tutarlı bir istek değil bu; hasta olursam da geri kalmaktan korkarım. Düşüncelerimden sıyrılıp arkadaşlarımı arıyorum. Yoklar. Denemeden erken çıkmış olmalılar. Matematik soruları aklıma geliyor. Uzun ve anlaşılmaz cümleleri düşününce başımdaki ağrı daha da şiddetleniyor. Fendeki o sorunun cevabı bir anda gözümün önüne geliyor, geçen ders hoca tahtaya yazmıştı. Birileri önüme geçecekti denemede, sınıf düşecektim. Keşke işaretleseydim diyorum. Keşke... Bu aralar etrafımda hep “keşkeler” var. Bu “keşkeler”in bana umut verdiği söylenemez. Zaman geçtikçe arkamda kalan, yapamadığım için kalbimin sıkıştığı istekler olarak kalıyorlar. İstek de sayılmaz sanki, zorunluluk gibi daha çok.

Eve gidince çözmem gereken sorular aklıma geliyor ve omzuma bir ağırlık çöküyor. Kahve içip uyanık kalacağıma dair söz veriyorum ama ben bile inanmıyorum ağzımdan çıkanlara. Yağmur yağmaya başlıyor. Gözümden akanlar yağmur damlası mı yoksa göz yaşı mı emin olamıyorum. Emin olduğum tek şey bir şeylerin yanlış olduğu fakat yanlış bula-mıyorum. Türkçedeki soru muydu yanlış yaptığım yoksa at yarışında gi-bi hissetmek miydi beni huzursuz eden?

Zeynep Bilge Doğan

---

## GÖLGEDEKİ ANILAR

“Anne, bugün gidiyor muyuz?”

Küçük, sıska ve delişmen kızın sesi, paytak ayak sesleriyle birlikte büyük koridor-da yankılandı, az önce odasında dalgalı siyah saçlarını taramakta olan annesinin tüylerinin diken diken olmasına ve renginin solmasına neden oldu ancak içinde ko-pan fırtınaya rağmen kadının yüzü ve hareketleri hiçbir şeyi ele vermiyordu, ses to-nu ölçülüydü:

“Bugün değil.”

Küçük kızın yüzü hayal kırıklığıyla düştü, ince ve uzun dudakları büzüldü, düz ve kalın kaşları çatıldı. Küçük kız minik parmaklarını uzun kahverengi buklelerinin arasından geçirdi, küçük kahverengi gözlerinde yalvaran bir ifade vardı:

“Ama dün gideceğimizi söylemiştin.”

Annenin kalbi kızın sesindeki masumiyet ve hayal kırıklığıyla erise de ses tonu hiçbir tartışmaya yer vermeyecek kadar düz ve otoriterdi.

“Bugün de gidemeyiz diyorum.”

Küçük kız bu ses tonunu tanıyordu, sadece ve sadece o malum soruyu sorduğunda hiçlikten beliren o nefret ettiği ses tonunu.

“Ama anne-”

Ancak annesinin buz gibi sesi onunkinin kaybolmasına sebep oldu:

“Tamam! Hayır diyorsam hayır! Öğretmenine annem dün müsait değildi dersin”

Kız derin bir iç çekti ve tek bir kelime bile etmeden odasına geri döndü. Annenin kalbi acıdı. Normalde kızıyla vakit geçirirken sesi, sözleri ve yüz ifadesi bir bal ka-dar tatlıydı. Ancak ne zamanki, o kahrolası öğretmen o kahrolası ödevi vermişti, o zaman işler değişmişti. Öğretmeni onlara velilerinin çocukluklarında yaşadıkları ev-lere gidip oradaki izlenimlerini, hissettiklerini, velilerinin önemli anılarını ve onla-rın tepkilerini yazmalarını istemişti. Ne gerek vardı böyle bir ödevde? Geçmiş geç-mişti, şimdi saklanmış şeyleri açığa çıkarmanın ne anlamı vardı? Evet, çoğu veli bunları muhtemelen eski sandıklara konulmuş değerli mücevherleri çıkarıp çocukla-rına göstermek olarak görüyordu, peki ya bu aynı zamanda kabuk tutmuş bir yarayı kaşıyarak tekrar kanatmak anlamına geliyorsa ve bu kanamayı çocuğunun görmesi-ni istemiyorsa? Öğretmen bunları düşünmüyordu, düşünmek zorunda da değildi ger-çi. Kızı ona, öğretmene ödevi yapamayacağını çünkü annesinin gitmek istemediğini

---

söylemeyi önermişti ancak bunu şiddetle reddeden yine o olmuştu. Bunu reddederken aynı zamanda öğretmenin ödevi birkaç gün, bilemedin bir hafta sonra unutacağını ummuştu ancak adam dediğim dedikti, verdiği ödevler konusunda ısrarcıydı. Bu nedenle hep erteleme yoluna gitmişti. “Yüzleşemeyecek kadar korkağım ama bunu itiraf edemeyecek kadar da inatçıyım.” Zamanı gitgide tüketiyordu, böyle olunca öğretmene karşı da rezil oluyorlardı, kızını mahcup ediyordu. Kadın eli deki tarağı bırakıp derin bir nefes alarak düşüncelerini toparlamaya çalıştı.

Ödev verildiğinden beri gördüğü rüyayı, bilinçaltının ona olan işkencesini düşündü. Her gece gözlerini kapattığında gölgede saklanmış anılar ona işkence etmek için gölgelerin içinden çıkageliyorlardı. Çılgınlıklar, hıçkırıklar, ağlamalar zihnini dolduruyordu. Her zaman evin önünde duruyor, cesaretini toplamak amacıyla derin bir nefes alıyordu ama hiçbir zaman o eve girmemişti. Sanki zihni tam o kısımda onu gölgelerden korumak istercesine rüyayı bitiriyordu. Uyandığında rüyadaki cesaretini toplamış halinin aksine nefes nefese, kan ter içinde oluyor, kalbi göğüs kafesinin içinden fırlamak istercesine hızla çarpıyordu. Çok korkuyordu, içeri girmekten, geçmişle yüzleşmekten. Belki içeri girse o korkuyu yenecek, bir daha aynı kâbusu görmeyecekti ama öyle olursa da gölgelerin onu yutmasından korkuyordu. Böyle bir kısır döngüye giriyordu böylece.

Yumruklarını sıktı “Gölgeler sana zarar veremez, onlar ölü” dedi kendi kendine. İçeri girmesi gerektiğini biliyordu, daha fazla kaçacak yer kalmamıştı. Ya içeri girecek ya da o kaçınsın onu tüketmesine izin verecekti. “Yeterince kaçtım, şimdi yüzleşme zamanı”. Zaten kaçtığına gölgeler yüzleşme korkusu içinde ona işkence etmiyorlar mıydı? En azından artık saklayacak bir şey, kaçacak bir yer yoktu. Derin bir nefes aldı ve kızının odasına giderken yüz ifadesinin içindeki kararlılık dalgasına rağmen yumuşadığını hissetti. Kızını yatağında kitabını okurken bulduğunda en ufak bir şüphe kırıntısı bile kalmamıştı içinde.

“Neden hâlâ giyinmedin, seni küçük yumurcak? Bugün gitmiyor muyduk?”

O gece nihayet kapıdan içeri girdiğinde, hayatının en büyük mücadelelerinden birini yaşamıştı.

Ve sonraki gece mi? Uzunca bir süreden sonra ilk defa huzurlu, deliksiz bir uyku uyudu.

Kübra Karagülle

---

## ANI ÖLÜMSÜZLEŞTİRMEK

Çıkılan tatillerde, gidilen konserlerde, okul mezuniyetlerinde, büyütülen çocuklarda... İçinde bulunduğumuz her türlü anda akışta kaybolmak yerine durup ölümsüzleştirme dürtüsü oluştu bizde. Önemli, önemsiz, rutinsel, spontane her türlü olayı kaydetmek için telefonlarımızı elimizden düşürmüyoruz. Artık etrafa gözlerimizle değil telefonlarımızın kamerasına yansıyan ekranla bakar olduk. Peki bu kaydettiğimiz anılara kaç defa dönüp bakıyoruz?.. İnternet paketimiz bitince ya da metrodayken vakit geçsin diye galerimize girip oyalanmak dışında kaç defa özellikle açıp o fotoğraf ve videolara bakıyoruz?.. Ömrümüzün her anını ölümsüzleştiriyoruz ama bu ölümsüzleştirdiğimiz anları izlemek için ikinci bir ömre ihtiyacımız yok mu? Çünkü şu anda bize verilen süreyi kaydetmekle meşgulüz ve gözümüzün önünde olan şeylerden zevk almak, kendi gözlerimizle bakmak yerine kayıt altına almaya çalışırken hayatın tüm akışını kaçıırıyoruz. En son ne zaman bir etkinliğe gidip “Kameram sahneyi net çekiyor mu?” “Elimi sabit tutayım ki düzgün çekeyim.” gibi şeyleri dert etmeden içinden geldiği gibi gülerек, zıplayarak, olayları dışarıdan kaydetmek yerine kendini de olaya dahil edip yeni anılar yarattın? Uzun zaman oldu değil mi? Biliyorum. Çünkü ben de aynısını yaşıyorum. Şu anda bu yazıyı yazarken deniz kenarında oturuyorum ve eğer galerimde “depolama alanınız doldu” uyarısını görmeseydim belki de şu anda yazdığım bu şeyleri düşünmüyor olacaktım. Çünkü bundan bir 20 dakika kadar önce eğer galerimde yer olsaydı birkaç fotoğraf çekip ben de 'anı ölümsüzleştirecektim'.

Belki bu bahsettiklerim gerçekten bana mantıklı gelen düşüncelerim belki de deniz kenarında olmanın verdiği ilhamla bunları yazıyorum. Sanırım bunu bilemeyiz ama bahsettiklerimde biraz da olsa doğruluk payı olduğunu düşünüyorum. Size “hadi hepimiz telefonları bırakalım!” gibi bir slogan verme niyetinde değilim çünkü bunu yapmaya ben de hazır değilim. Ama bu konu hakkında konuşmak belki biraz da olsa bizi retinamızdan manzara ve etkinliklerin pixel hallerini değil de canlı hallerini geçirmemize yardımcı olur.

Elif Yağcı



---

## KELİME KELİME KELİME, ÇOK YAZINCA GARİP GELMEYE BAŞLADI

Kelimelerin ne kadar anlamsız olduğunu hiç düşündünüz mü?  
Ortaokulda, derste  
Birbiriyle zıt anlamlı atasözleri olduğunu anlatmıştı hoca  
Ben de diyememiştim ki  
"Bu sözler doğru olduklarından söylenirlerdi hani?"

Kelimelerin ne kadar anlamsız olduğunu hiç düşündünüz mü?  
Duymak istemeyen duymayabilir,  
Okumak istemeyen okumayabilir bu yazıyı  
Şimdi sen gel de söyle böyle birine:  
"Otur karşıma, beni dinle"

Kelimelerin ne kadar anlamsız olduğunu hiç düşündünüz mü?  
O kızı her sabah vapurda görürdüm,  
Ama artık yok hiçbir yerde  
Gidiş yolunu değiştirmiş herhalde  
Benim kelimelerim ona saçmalık gibi gelince

Kelimeler çılgın da biraz,  
Bir bakmışsınız anlamları değişmiş  
Bir bakmışsınız çekip gitmişler  
Geride siz kalmışsınız;  
Düşünceleriniz kelimeler kadar çılgın,  
Söyledikleriniz kelimeler kadar anlamsız

Biz de kelimelere benziyoruz, hiç düşündünüz mü?  
Bir gün var, bir gün yok  
Unutulup, hatırlanıp ağızlara alınıyoruz  
Oynanıyoruz  
Dilden dökülen kelimelerin çılgınlığı  
ve anlamsızlığı gibi.

Ayça Gülşen Al

---

## KALDIRIMDA

Yürüyorum. Okula doğru yürüyorum fakat bir yandan da etrafa bakıyorum. “Nereye gidiyorum, neyin üstüne basıyorum?” diye soruyorum kendime. Okula gidiyorum, kaldırımları takip ediyorum. Şekli ve örüntüsü düzensiz, kenarlardan kesilmiş kaldırım taşlarının üstünde süzülüyorum. “Kim inşa etti bu kaldırımları?” diye düşünüyorum ama cevap alamıyorum. “Kim bastı bu kaldırımı?” belki işe giden bir baba, gençlik ateşi içinde bir çift, alışverişe giden bir teyze... Belki bir padişah?

“Kimi imparatorlar, sultanlar, komutanlar, askerler...” sebebi, vaziyeti ve önemini gözetmeyerek aynı kaldırımlara basıyoruz. O sırada yoldan sapıp, sola yöneliyorum. Önümde galibiyetini kutlayan bir lider ve yandaşları yürüyüş yapıyorlar. Arkamda sergilenen ganimeti gördükçe kenarlardaki halkın haykırışları artıyor, kulak zarım sestten sızlıyordu. Milyon taşına kadar yolu takip ediyor, sonra Sultanahmet’e doğru hipnoz olmuş gibi ilerliyorum. Dükkanlar, restoranlar, hediyelik eşyacılar... Bu sefer karşıma uzunca fakat ucunda duran tek bir sütun dışında bomboş bir meydan çıkıyor. Bir zamanlar burası bir hipodromun pistiydi. Kimi yarışçılar kazandı, kaybetti; kutlandı, aşağılandı... Etrafa bakıyorum, insanlarla dolup taşmış tribünler yükseliyor, besteler söyleniyordu. Atların dörtlüyle koşuşu ile yarışçıların nefes alışları, yerden kalkan toz ve seyircilerin ayaklanışı arasında kayboluyor, hayallere dalıyorum. Bitiş çizgisini geçmekle birlikte dünyamıza dönüp gözlerimi açıyor, tekrar etrafa bakıyorum. Tek düze korna sesleri, tramvay çanları, seyyar satıcıların bağırışları, açılan kepenklerin takırtıları...

Ve ben, ve de bastığım kaldırım taşı.

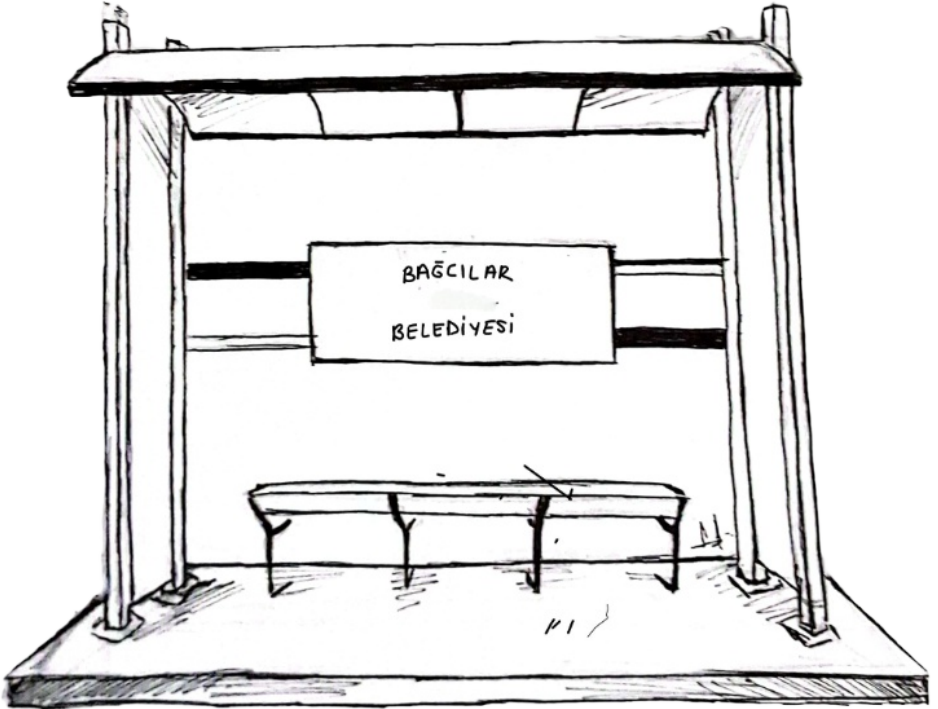
Ali Boran Yılandı

## BİR ANLIK

Hayattan bezmişti. Nedeni ise bencil insanlardı. Neden bu kadar çoktular? Her yerde karşısına çıkıyorlardı. Otobüste, metroda, işyerinde... Kaçıp kurtulmak istiyordu hepsinden. Sonra sıfırdan başlamak istiyordu hayata. Ama yalnızca iyi insanları istiyordu kafasında kurduğu bu yeni dünyada. Yüzüne gülüp dedikodusunu yapanlara işine geldiği zaman konuşup gerekmediğinde yüzüne bakmayanlara yer yoktu bu tertemiz dünyada. Zaten bencillik yoksa kötülük nasıl mümkün olabilirdi ki? Herkes birbirine yardım edecekti. Başkalarını neredeyse kendinden çok düşünecekti. Merhamet kutsaldı ve insanların sıkı sıkıya tutunduğu bir nicelikti.

Tüm bunları otobüste oturduğu yerde düşünen genç adam, yaşlı bir kadının homurdanmaları ve kendisine bakan yadırgayıcı bakışları ile bu dünyaya döndü.

Azra Yıldız



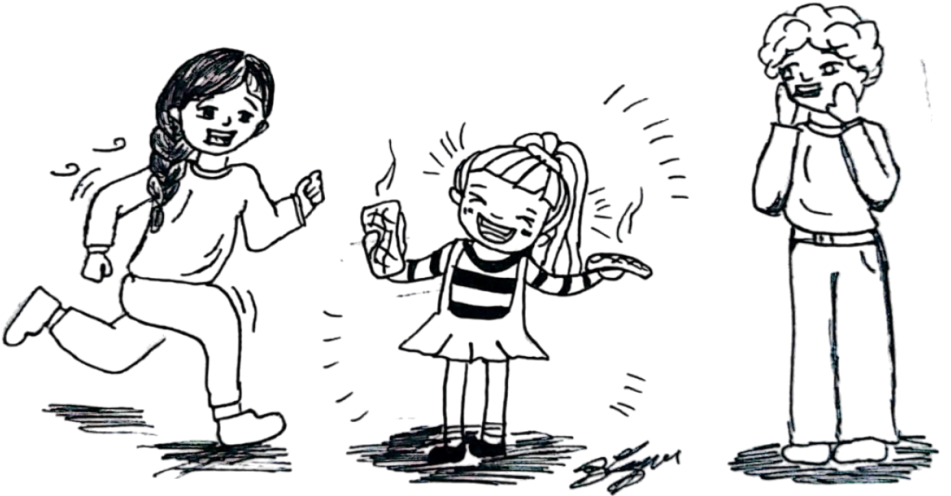
## SON LOKMA

Elindeki börekten bir ısırık alırken tabakta bir börek kaldığını fark etti. Börek patatesliydi. En sevdiği. Son böreği kimseye bırakamazdı. Hızlıca böreğinden bir diğer ısırığını alırken potansiyel rakiplerini belirlemek için diğerlerine bakındı.

Böreklerin sahibi, getirdiği böreklerin bitecek olmasından memnun konuşulanları dinliyordu. Muhtemelen evde dahası vardı, bu yüzden son börek onun için bir önem arz etmiyor olsa gerekti. Hemen yanındaki kadın hararetle bir şeyler anlatıyordu; böreği çoktan unutmuş olmalı diye düşündü. Geriye biri kalıyordu. Göz ucuyla yanında oturan adama baktığında adamın kalan son böreğe baktığını gördü. Adamın elindeki börek, kendi elindekinden daha küçüktü. Bu yüzden aceleyle börekten büyük bir lokma aldı. Adam bunu fark etmiş olacak ki daha hızlı çignemeye başladı.

Bu mücadele böyle sürerken hararetle konuşan kadının yanına kızı geldi. Kız oynadığı oyundan bahsederken bir yandan masaya ilerledi ve ortadaki tabaktan kalan son böreği aldı. Bir çırpıda ağzına tikiştirmeyi denedi, beceremeyince büyük bir ısırık alıp neşeye odadan çıktı.

Fatma Zehra Kuşakçı



## ÇEMBERLİTAŞ YEME İÇME REHBERİ

Çemberlitaş'ta okumaya yeni başladınız. Peki arkadaşlarınızla nerelere yemek yemeye gidebilirsiniz? Tam burada bu yazımız devreye giriyor. İşte size bazı mekân önerileri!

Size ilk önce “Pilavcı Fevzi”yi önermek isteriz. Her Çemberlitaşlının gittiği bir mekân olan “Fevzi” özellikle tavuk pilavıyla meşhurdur. Hem uygun fiyatlı olmasıyla hem de lezzetiyle tercih edebileceğiniz bir yerdir.

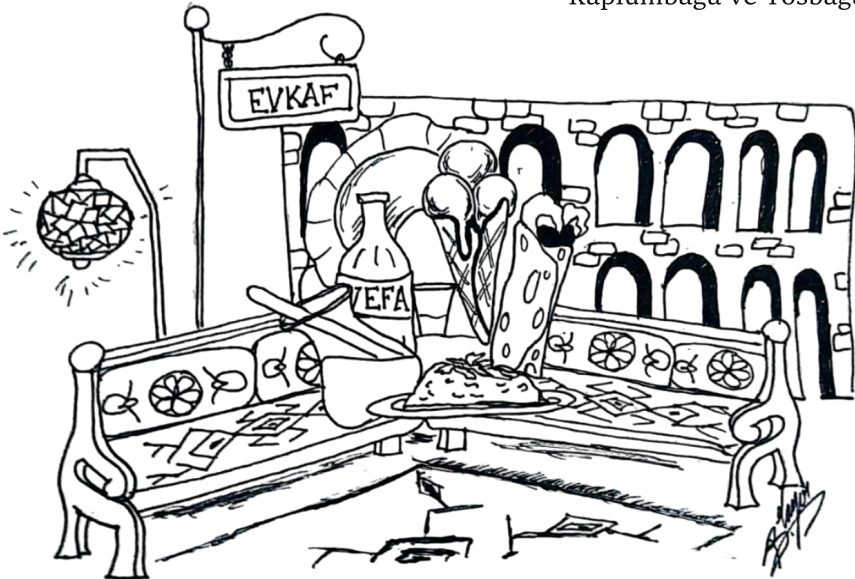
“Peki biz hep tavuk pilav mı yiyeceğiz?” dediğinizi duyar gibiyiz. Tabii ki hayır! Çiğköfte yemek isterseniz size Vefa'daki “Gazi Çiğköfte”yi öneririz. Vefa'ya uğramışken “Vefa Bozacısı”ndan boza içmeyi unutmayın.

Ben tatlı bir şeyler de istiyorum mu diyorsunuz? Onun için de önerilerimiz var! Saklı bir hazine olan “Day Day Pastanesi”nin ünlü elmalı kurabiyesini yemeyi unutmayın. Atik Ali Paşa Camii'nin avlusunda bulunan Bena Dondurmaları küçük ve samimi bir tatlıcı. Ayrıca “Çiğdem Pastanesi”de tercihlerinizden biri olabilir.

Okul çıkışında arkadaşlarla oturup sohbet eşliğinde bir çay içmek isterseniz otantik havasına bayılacağınız bir yer olan “Türk Ocağı”na uğrarsanız pişman olmazsınız.

Siz siz olun, Çemberlitaş'ta bunlar gibi diğer gizli cevherleri arkadaşlarınızla keşfetmeyi unutmayın. Afiyet olsun!

Kaplumbağa ve Tosbağalar



## MEMENTO MORİ

Memento mori.  
Sadece fanisin insan.  
O zaman bu kibrin neden?  
Biraz da şükretmeyi bilsen keşke  
Elindekilerin kıymetini bilsen.  
Burada kibirlenmeni sağlayan varlığının,  
Orada bir hiç olduğunu bilsen.

Yataktan kalkıyorsun,  
İnsanları küçümsüyorsun  
Yatağın olduğu için müteşekkir olsan keşke.  
Yüzünü yıkıyorsun  
Su soğuk diye kıızıyorsun;  
Ama çeşmeden akan suyun değerini bilmiyorsun.

Bu kibrin sebebi ne?  
Bu doyumсуzluk neden?  
Bilmiyor musun fani olduğunu  
Bilmiyor musun mühim olan kalp zenginliği  
Her şey fani, herkes fani, senin kibrin bile fani

Memento mori,  
Kibirli olmak yerine şükrederek yaşa.  
Müteşekkir ol, sendekiler başkalarında yok  
Buradaki kibrin lüzumsuz,  
Şükret ki huzurlu yaşa.

Memento mori,  
Sadece fanisin insan.  
Her şeyin bir sonu var.  
Planların, hırsların, çabaların...  
Hepsi elbet toprağa karışacak.  
Sahip oldukların geçip gidecek, değer bil;

Ama unutma,  
Maddi zenginlik değil hatırlanan,  
Gönül zenginliğidir esas önemli olan.  
Memento vivere, hayat devam ediyor.  
Elindekileri sev, günlünü zengin tut.  
Biliyorsun, zaman hızlıca akıp gidiyor.



Neşe İşal



## KUŞ

Düşünmekten alamıyor kendini;  
Bir gün bir kuş geçecek bu gökyüzünden.

Parmaklıkların arasında masmavi bir gökyüzü  
İnsanı delirtecek sonsuzlukta  
Öyle, alabildiğine duru gökyüzü.

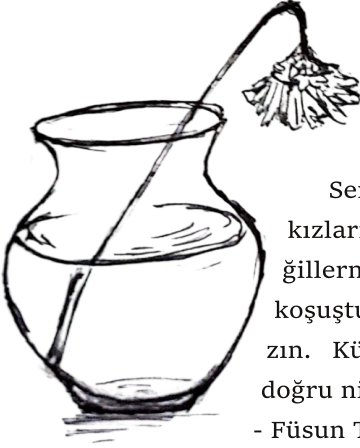
Gri, soğuk, kirli dört duvar.  
Bir demir çarşafı çıkıntı,  
İşte o kadar.

Küçük, boş, sevimsiz...  
Bugün son gün  
Son nefeslerini alıyor.  
İri yarı iki adam, kapıyı açıyor.

Sıradan bir gün  
Son kez  
Gökyüzüne bakıyor parmaklıklardan  
Yıllardır bu odada kalan

Bir gün bir kuş geçecek bu gökyüzünden.

Fatma Zehra KUŞAKÇI



## HELVA

Servis edilmeye başlanmıştı helvalar. Evin kızları, sanki kendi annelerinin taziyesinde de-ğillermiş gibi büyük bir ehemmiyetle her şeye koşuşturuyordu. Kendi kızları aklına geldi ansızın. Küçüğü çeyiz derdine düşmüştü. Bahara doğru nişanı yapılacaktı. Büyüğü...

- Füsun Teyze helvanın yanına çay da alır mısınız?

İrkilme geldi anlık olarak. Olumsuz anlamda başını salladı ve tekrar hüyalara daldı. Büyüğü çok meşguldü. Çoluk çocuğunun derdine düşmüştü. Okullar da yeni açılmıştı. Şimdi ondan dertlisi yoktu. Beslenmesine ne koysam? Okulda çok terliyor mu? Ödevlerini yaptı mı? Kitapları nasıl kaplayacağız?..

Bir tane de oğlu vardı. Ortanca çocuk. Okul okuyordu şehir dışında, muhakkak meşgul olmalıydı. Meşguldü meşgul olmasına ama ne yaptığını kafasında bir yere oturtamıyordu Füsun Hanım. Hep uzak kalmıştı evladından. Bu okul işlerinden de çok anlamazdı zaten.

O soruyu sordu nihayet. "Ben ölürsem kim cenaze işlerimle ilgilenecek?"

Kocasını öleli yıllar olmuştu. Kötü hastalık gelip onu da bulmuştu. Eşi öldükten sonra iyice içine kapanır bir hâle gelmişti Füsun Hanım. Etrafindakiler bu durumu kocasının ölümüne bağlasa da o, içten içe ilgi bekliyordu. Eşi zengindi, epey de miras kalmıştı; yalan değil ya bazen büyük kızı da destek oluyordu, dul bir annesi vardı sonuçta. Ama o hep kendini eksik hissetmişti. Mesela her gün annelerine nasılsın diye sor-



---

sunlardı. Çok şey istediğini düşündü. Çocukları meşgul insanlardı, her gün her gün zor olmaz mıydı hâl hatır sormak? Böyle bir mecburiyetleri var mıydı?

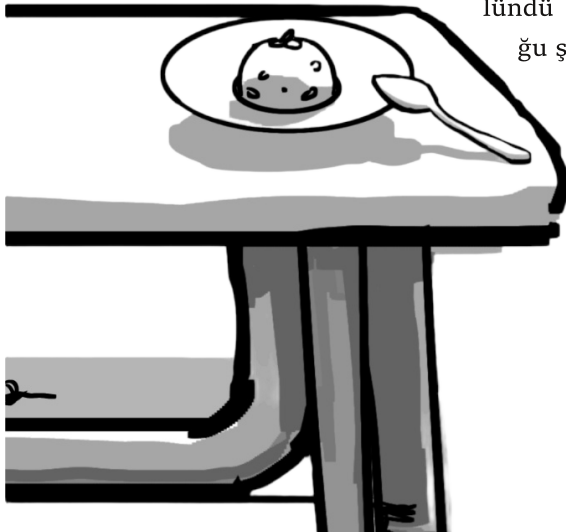
Kocasını düşündü o an. Rahmetli iyi insandı. Ticaretle uğraşıyordu. Evine bir gün geç gittiği yoktu. Haram para da sokmamıştı boğazlarından. Ama bir gün de neşeli, cana yakın olduğunu hatırlamıyordu. Hep soğuktu. Hafta sonları gazetesini çayını alır bir kenara çekilirdi. Şimdi ölmüştü. İyi insandı iyiydi de ondan yana tek güzel hatıra kalmamıştı sanki.

Kendisi ne yapmıştı bunca yıl? Çoluk çocukla, konu komşuyla, ev işiyle, uğraşmıştı. Milletten dedikodusu, "o şunu demiş bu bunu yapmış" muhabbetleri... Belleğini zorladı. Ne yani koskoca 52 yılı bundan mı ibaretti?

Boğazına kocaman bir yumru oturmuştu şimdi. Ölüm. Yaklaşıyordu. Belki 30 yıl belki 30 gün. Oradaydı ama. Gelecekti. Koca bir ömür ya el alemle ya ev işiyle geçmişti. Öldüğünde onu doğru düzgün hatırlayan bile olmayacaktı. Rahmetli eşini bile kim bayramlar dışında ziyaret edip anıyordu?

Düşünceleri, telefonun alarm sesiyle bölündü -hatırlamakta zorluk çekiyordu çoğu şeyi- ilaç saati gelmişti.

Sevda Karaaslan



---

## SİSTİNA ŞAPELİ

II. Julius yine her gün olduğu gibi tahtında oturmuş Michalangelo'ya nasıl bir anıt mezar yapmasını istediğini anlatıyordu. Michalangelo'ysa asık bir suratla Papa'yı dinliyordu. Konuşmanın sonunda Michalangelo mezar için ihtiyaç duyduğu mermerleri temin etmek için 6 aylığına Carrara madenlerine gitti.

Birkaç gün sonra II. Julius nasıl tarihin en büyük papası olabileceğini düşünürken hoop aklına bir fikir düştü. En iyi mimarları, ressamaları bulacak ve tarihe iz bırakacak bir kilise inşaa edecekti. Bunun için en ünlü mimarlardan biri olan Bramante'yi çağırdı ve ondan dönemin en büyük ve ihtişamlı kilisesini inşa etmesi için emir verdi ve Bramante çalışmalarına başladı. Derken Michalangelo geri döndü ve Papa'yla görüşmek için odaya girecekken buradan çıkan Bramante'yi gördü. İki de birbirine side eye attıktan sonra Michalangelo odaya girdi yapacaklarını bir bir Papa'ya anlattı. Papa ise anlatılanlara ilgi göstermeyince Michalangelo "Ben Floransa'ya gidiyorum ne haliniz varsa görün." dedi ve gitti. Bramante bu haberle oldukça keyiflendi çünkü Michalangelo'nun Papa'ya yolladığı mektupta kendisini gelip Floransa'dan almadıkları sürece geri gelmeyeceğini yazıyordu. Papa'nın ise bunu yapmayacağından emin halde odadan çıkarken 2 adamın Michalangelo için Floransa'ya gideceğini duydu. Odadan çıkan Bramante sinirden küplere bindi ve "Siz muşmula surat Michalangelo'nun peşinden koşadurun ben amcaoğlu Raffaello'yu çağırayım da millet sanat görsün." diyip Raffaello'yu kilise duvarlarını boyamaya davet etti. Raffaello Floransa'dan gelip duvar boyamalarına başladı ama bir türlü aradığı ilhamı bulamıyordu, görevi kendine verilen felsefe, hukuk vb. Değerleri temsil eden figürler resmetmekti. Ancak her eli boya fırçasına uzandığında "Lanet olsun daha 1510'lardayız Locke daha doğmadı ne çizeceğim ben şimdi." diyerek günlerini geçiriyordu derken Michalangelo kendine layık dünyanın en pahalı boyalarını almak için Floransa'ya gitti. Bu miktarı karşılayamayan Papa ise halktan yüksek vergiler almaya başladı, bunu fırsat bilen Bramante amcaoğlu Raffaello'yu "Pşt Raffaello çizim defterini kap gel

---

Michalangelo'nun figürleri çalacağız!” diyerek gizlice Michalangelo'nun odasına götürdü. İçeride Michalangelo'nun çizimlerini gören Raffaello “Alleluia seni kahretmesin Bramante beni buraya niye daha önce getirmedi.” diyerek tüm çizimleri tek tek inceledi ve kendi şapeline dönüp son sürat çizimlere başladı. Bir süre sonra geri dönen Michalangelo bu ikilinin çizimlerini gizlice gözlemlediklerini öğrendi ve şapelin tek anahtarının kendisine verilmesi için protesto başlattı. Bu protestonun kazançlı çıkkanı yine Michalangelo oldu.

Bu iki büyük sanatçı işlerini bitirip evlerine döndüler ve tarihin en büyük sanatçıları olarak tarihe isimlerini yazdılar. Derken Martin Luther çıktı ve herkese Protestanlığı yaymaya başladı. Michalangelo'nun boyaları yüzünden oldukça ağır vergiler altına girmiş olan ve bu durumdan bıkmış halk ise bu mezhebi benimsedi ve bu hikayede yanan Papa II. Julius oldu.

Fatma Can

## HİÇBİR ZAMAN YALNIZ DEĞİLİZ

Günden güne gelişen ve hayatımızdaki yeri artan teknoloji, çoğumuz için belki bir iletişim veya eğlence kaynağından ibaret gözüксе de arkasında tahmin edemeyeceğimiz kadar tehlike taşıyabilmekte.

Bağımlılık ve kişinin kendisini gerçek hayattan soyutlaması gibi hepimizin bildiği birtakım problemlerden ziyade teknolojinin insana yarattığı güvenlik sorunlarından bahsedeceğim. Örneğin kişisel bilgilerimizin internet üzerinden kolayca ulaşılabilir olması veya internet üzerinde 7/24 izleniyor olmamız.

Mesela kredi kartımızla yaptığımız bir alışverişte, saliseler içerisinde telefonumuza bu alışveriş hakkında tüm detayların bildirim olarak gelmesi. İlk bakışta bu tür mesajlar “basit” gözüксе de biraz düşündüğümüz zaman bu mesajları ürpertici olarak yorumlayabiliriz. Bu mesajlar nasıl programlanıyor? Ya görebildikleri şeyler bunlarla kısıtlı değilse?

Eski zamanları gelişmemiş veya geri olarak ifade etmemizi bazen pek anlayamıyorum. Ya gelişmemek asıl gelişimse?

Kuzey Bayraktar

## Duygu Aromalı Çikolatalar

Son on dakikada yediği onlarca çikolatanın ambalaj çöpleri arasında kaybolmuş son paketi gördü. Hışımla açıp bitirdikten biraz sonra sordu kendine: Kafasında çözemediği sorunun bitterlisi ya da sütlüsü olur muydu?

Şeyma Nur Divan

## Deneme

Denemeden çıkan arkadaşına sordu:

- E, ne yaptın?
- 40 net.

Güldü içinden, küçümsedi karşısındakini. Arkadaşı devam etti:

- Sadece matematikten.

Rabia Engin

## Hasret

Güvertede rüzgarın uzak diyarlardan getirdiği temiz havadan mı yoksa kasabasından uzaklaşmanın getirdiği huzurdan mı bilinmez, ilk kez rahatça nefes alabildiğini hissediyordu. Yıllardır nerede olduğunu bilmeyişiyile ona babasından kalan hasreti geride bırakmış, annesine hediye etmişti.

Bade Şimal Aksu

## Yük

Boş bakıyordu karşıdaki gözler; kaybı yok sayılmış, akmayan yaşları için hesap sorulmuştu, aslında ruhu sökülüştü. Yaşadıkları yetmiyor-muş gibi dik durması bekleniyor ağlaması da şart belleniyordu. Ağır bir yük vardı üstünde. Kendini bırakırsa toparlanamazdı, bir ayağı uçurum kenarındaydı. Oysa ağlasa bir damla yaş kirpiklerine ağır gelir düşerken bulurdu kendini. Oysa kurtaracak pelerinli kahramanı da yoktu şimdi.

Zeynep Özkaptan

## Posta Güvercini

Babamla telefodayız. Her zaman yaptığı gibi annene söyle hakkımı ona helal etmiyorum gibi laflarıyla can sıkıyor. Yan odaya annemin yanına gidiyorum. Lafları iletiyorum. O da bana postacı muamelesi yapıyor. İkisine de pathyorum: Bıktım sizden!

Batu Yalçınkaya

## Göç Vakti

Sonbahar gelmişti, yapraklar dökülmüştü. Ben oturmuş; yapraklar düştükçe, insanlar koştukça aceleci adımlarını izliyordum. Yanıma biri oturmuş ve ağlıyordu. Elindeki fotoğrafı sıkı sıkı tutmuştu. Ona doğru baktığımı fark edip parmağıyla gökyüzünü gösterdi. Uçan leylekleri işaret edip “Göç vakti geldi.” dedi.

Nergis Yıldırım

## Sabah

Özenle ütülenmiş kıyafetler, yapılmış bir yatak, televizyonun cızırtısı. Başucunda siyah beyaz düğün fotoğrafı, yanında tabak ve tek bir çatal. Çalan telefonun arkasındaki ses “Nerede kaldın?” diyor.

Ali Boran Yılancı

## Rengarenk

Otobüsteki herkes bakıyordu rengarenk gökkuşağına. Rengarenk giyimli bir kadınsa küçük bir kıızı, güvenle sarıldığı annesinin kucağında.

Hümeyra Akkuzu

## Okuma-Yazma

Dershaneden çıkmıştı. Son bir yıldır o kadar çok soru okumuştur ki artık yoldaki tabelaları bile okumaya mecali kalmamıştı. Anneannesinin evine gitti, yemek yediler. Çay içip otururken anneanesi seslendi:

- Kızım şunu bana okur musun?

Tabii ki, dedi. Anneanesi okuldan alındığında yedi, evlendirildiğinde on iki yaşındaydı.

Rabia Engin

## Çay

Kocası işten geldiğinde yemeğin hala hazır olmaması hakkında homurdanırken bebeği de ağlamaya başlamıştı. Kocası yerken o bebeği uyutmaya çalışıyordu çocuk odasında. Çocuk sonunda uyuduğunda kocası da yemeği bitirmiş televizyon karşısında uyuyordu. Tek başına yemeğini yedi. Kendine bir yeşil çay yaptı. Çay poşetinin üstünde “Kendinle baş başa kalabileceğin anlar yarat.” yazıyordu. Bebek tekrar ağlamaya başladı.

Ahmet İlker Eroğlu

## BEN BÜYÜDÜM

Zamanın başlamasıyla  
O belirsiz çizgideyim ölüm ile doğum arasındaki  
Başlangıcındayım takvimini bilmeden mutluluğumun  
Evrenin karanlık yüzünü bilmeden  
Yaraların gerçeğini bilmeden  
Kapıldım büyüleyici rengine hayatın



Zamanın dövülmesiyle  
Aydınlığını bilmediğim sisli sokaklarda  
Çakıldım hayatın gerçekliğini bilmeden göğe.  
Yeniyim yolculuklarda  
Bedenlerin gerçekliğini bilmediğim insanlarda  
Tükettim benliğimi yeryüzünün çılgınlığında.

*Hünel*

Zamanın ağlamasıyla  
Zifiriyi sevdiğim zamanlardayım.  
Yeryüzüne öfkemin sonlarındayım.  
Kainatın yaratılışını bilmeden yaşama feryat ettim,  
Çocukluğumun çizgisindeyken.

Zamanın paslanmasıyla  
Velakin büyüdüm artık

Zamanın cızırtısıyla  
Umutlarıma leke değdirerek zincirleyemezler hayallerimi.  
Ben ben değilken aydınlığa doğamam.  
Artık karanlığımın ateşiyim.  
Belirsizliklerle zamana yüz çeviremem.  
Kendime katil sıfatıyla kök salamam.

Zamanın susmasıyla  
Velhasıl kelim ben büyüdüm.

Seda Ahmet

## KALBİ DEV CÜCE ADAM

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde kalbur saman içinde, develer tellal, pireler berber iken, sarmaşıklerle çevrili bir şatoda yaşayan Vasto adında bir cüce varmış. Bu cüce etrafındaki köylüler tarafından yardımseverliği ve babacan tavırlarıyla tanınmış. Her gün onlarca köylü bu cücenin şatosuna uğrar, hâl hatır sorduktan sonra ondan yardım dilermiş. Bu cüce ayrıca insan edebiyatını da çok severmiş. Bolca kitap okur, kendince şiirler yazarmış. Köylülerin çocukları, bazen bu kendi boyutlarındaki cüceyi ziyaret eder; ondan okuduğu kitaplar hakkında konuşmasını istermiş. Vasto bu köyün insanlarına çok bağlanmış, onların bir parçası olmuş. Köylüler de onu çok sevmiş, kendilerine bir baba bilmişler.

Gün gelmiş bizim cücemiz kapının altında bir mektup görmüş, acaba ne olabilir ki diye düşünüp mektubu açmış ve hiç beklemediği bir haberle karşılaşmış. Uzun zamandır “Yok ya olmaz öyle şey.” dediği durum başına gelmiş. Mektubun sonunu gözyaşlarıyla okumayı bitirmiş. Baş cüce onun başka bir köye taşınmasını istiyormuş. Dört gün dört gece düşünmüş. Gizlice gitmeye karar vermiş. Tüm eşyasını bir gece yarısı toplamış ve derin üzüntüsüyle beraber son bir kez köyüne uzaktan bakmış.

Yeni köydeki insanlar onu sevecenlikle karşılamış, buranın insanları onu çok sevmiş ama Vasto'nun kalbinde bir burukluk varmış. Sarmaşıklerle çevrili o eski şatosunu ve en çok da köylüleri özlemiş. Yeni köyündeki başka bir günde köylülerle beraber otururken bir grup insanın onun yanına doğru geldiğini görmüş. Yüzünde bir gülümseme belirmiş, eski köyündeki insanlar onu ziyarete gelmiş. Köylüler, çoğunlukla da çocuklar Vasto'ya doğru koşmuş. Cüce hepsine teker teker sarılmış. Vasto ne kadar ufak olsa da kalbinde bütün bu insanlar için yer varmış. O kalbi büyük, cüce bir adammış.



Ecren Binici



Hayattaki en büyük başarı  
hiçbir zaman düşmemek değil  
her düştüğümüzde  
tekrar ayağa kalkmaktır.  
-Helson Mandela